

ter, vil han finde en Skrivelse fra De samvirkende danske Landboforeninger af 21. Juni 1915, hvori de drøfter Muligheden af en Ligning af Rug, altsaa en pligtig Levering af Rug, og de skildrer, hvorledes denne pligtige Levering skal være, men de tilføjer: „Dette er kun Landboforeningens Forslag under den bestemte Forudsætning, at Fodringsforbudet ophæves for Rug af ny Høst, og at Maksimalpris for baade Rug og Hvede ophæves. Sker disse Forudsætninger ikke Fyldest, vil en Ligning let virke vilkaarlig og uretfærdig, og De samvirkende danske Landboforeninger maa i saa Fald fralægge sit ethvert Medansvar for en saadan Ordning“. Altsaa skal Landbrugeren aflevere Korn efter Ligning, saa er det Landboforeningernes Krav, at al Prisnedsættelse skal bortfalde og det frie Markeds Pris, som man kaldte det den Gang, indtræde. Hvis endelig den højtærede Landbrugsminister ser paa Side 574 i samme Dokumenter, vil han finde en Skrivelse, som er undertegnet „Ærbødigst Th. Madsen-Mygdal“, en Person, han vist kender særdeles vel. Denne Skrivelse er rettet til mig og omhandler et Foredrag, som den nuværende højtærede Landbrugsminister havde holdt i den gamle Rigsdagsbygning i Fredericiagade, og som de nuværende Medlemmer af Rigsdagen, som var Medlemmer den Gang, vist erindrer. Den højtærede Landbrugsminister havde skitseret et Projekt til Klaring af alle Vanskeligheder her i Danmark. Dette skal jeg ikke komme ind paa, det fik jo ingen som helst Tilslutning fra nogen Side. Men der er i den Skrivelse, hvori den nuværende højtærede Landbrugsminister efter min Opfordring gør Rede for dette Projekt, en Slutningsbemærkning, jeg skal tillade mig at læse: „Som mundtligt meddelt under Forhandlingerne i Gaar“ — altsaa i Mødet i Venstres Forsamlingssal i Rigsdagsbygningen i Fredericiagade — „finder jeg for Tiden ikke Anledning til nærmere Udformning af Forslaget. Der er saa meget mindre Grund dertil som De“ — det er mig — „paa Mødet i Rigsdagsbygningen udtalte, at De kun ønskede at overveje Forslaget som et Supplement til den hidtil fulgte Maksimalprispolitik, og det er en Selvfølge, at en Fastholden af saadanne Maksimalpriser, der virker som Særskat paa enkelte Produktioner indenfor Landbruget, ligger udenfor Forslagets Forudsætninger.“ Her tager den nuværende højtærede Landbrugsminister Stude ved Siden af P. Th. Nielsen som den, der siger, at Fastsættelse af Pris paa

Korn er en Særbeskatning af Landbruget, og at Forudsætningen for den Dyrtdids-hjælps Organisation, han kunde tænke sig, er det frie Markeds Pris. Det er derfor ikke rigtigt, naar de Herrer siger, at de har været Talsmænd for Erstatningsprisen. Nej, det er Venstre, som har slaaet Erstatningsprisen for Byg ned i Begyndelsen af alle disse Foranstaltningers Historie, thi det var just deres Modstand, deres Krav paa at faa en Vurderingspris, paa at kunne være sikker paa at faa det, som man efter en Ekspropriation vilde erkende for grundlovmæssig Erstatning, som gjorde, at den første Maksimalpris blev fastsat udtrykkelig paa Grundlag af Vurdering. De opfordrede selv dertil. At Vurderingen faldt anderledes ud, end de havde forment, er en anden Sag. Efterhaanden som Krigen udviklede sig, og der blev mindre og mindre Mulighed for Tilførsel af Foderstoffer, til sidst slet ingen, forsvandt selvfølgelig enhver Tanke om at sætte Majsprisen direkte i Forhold til Kornprisen. Naar der til sidst slet ingen Majs kunde komme her til Landet under Blokaden, kunde de fremmede Foderstoffers Pris jo ikke være afgørende for Kornprisen. Derfor vedtog vi vore Kornlove enstemmigt efter en nøje Undersøgelse af, hvilken fast Pris der maatte anses for rimelig, og som kunde gøre Produktionen lønnende, isoleret betragtet. Men saa snart der blev Mulighed for igen at faa Foderstoffer ind i Landet, vendte man tilbage til Tanken om fuld Erstatning for Landbrugeren, Erstatningspris gennem Kornet, og efter min Opfattelse er den eneste Kornlov, som har givet Landbrugerne en Chance for at faa fuld Fodererstatning for Korn, den, som vi lever under i Aar. Naar Landbrugeren ikke har benyttet Chancen fuldt ud og ikke har krævet fuldt ud den Ombytning, de kunde faa, er det, fordi Landbrugeren har ment, at burde foretrække det subsidiære i Løven, nemlig den faste Pris. Det principale i den nuværende Ordning er jo Retten til Ombytning af leveret Korn med Foderkorn, det subsidiære er den frie Betaling. Den højtærede Landbrugsminister har sikkert medvirket meget til, at saa mange Landbrugere har foretrukket en fast Betaling fremfor Ombytningen i Varer, fordi han sammen med andre foregøglede Landbruget, at Prisen paa Foderstofmarkedet i indeværende Høstaar sikkert vilde undergaa et Fald, saaledes at man endog kunde regne med Foderstofpriser under den Pris, som blev ydet for Korn. Men